



EURO ARGUS
VANDEKEYBUS
22400

De Morgen



09.07.2009
Page: 24

Circulation: 70965

1a3156
190

Theater ● WIM VANDEKEYBUS ● nieuwZwart



Als je al jaren het werk van Wim Vandekeybus volgt, valt de tomeloze energie van zijn spektakels je niet meer zo op. Bij zijn nieuwe voorstelling nieuwZwart val je echter van de ene verbazing in de andere.



Het podium is in het duister gehuld. Je ontwaart amper een gaas dat het voortoneel van het toneel afscheidt. Daar staat een man te kijken naar de wezens die zich achter het gaas ophouden. De meesten liggen neer. Eentje zet een paar stappen over een vloer die bezaaid is met goudfolie. Anderen volgen met veel aarzelingen en stiltes.

Langzaam komt de man vooraan in een helderder licht te staan. Als je het niet meer verwacht, zie je plots een flits over het podium en hoor je een enorme dreun. Op dat moment begint de man, Gavin Webber, woorden uit te brengen als in een ijlkoorts. De tekst is van Peter Verhelst, die eerder al teksten voor Vandekeybus aandroeg. Vreemde beelden over

bergen en bossen die eindigen met de stellige woorden 'Ik ben de bliksemflits'.

Op dat ogenblik valt het gaasdoek weg. Je kijkt binnen in een primitieve wereld van naakte mensen die stuiptrekkend over de vloer rollen. Het lijkt wel alsof de bliksem een groep halfdoden tot leven heeft gewekt.

Je kunt lang zoeken naar een logische verklaring voor de beelden die nu nog een uur lang in hoog tempo op je afgevuurd worden, net zoals je lang kunt piekeren over de precieze betekenis van Verhelsts teksten. Maar dat zet geen zoden aan de dijk, want het gaat hier duidelijk om iets heel anders. Het gaat erom hoe de ene beweging de andere uitlokt, als een lopend vuurtje dat van danser naar danser springt en terugkeert. En soms, onverwacht, een verborgen springlading tot ontplofing brengt.

Waar komt al die energie vandaan? Als je er Verhelst op naleest, lijkt het dat hier een haast baldadige drang om opnieuw te beginnen, om

alles overboord te gooien aan het werk is. Vandekeybus voegt daar zijn surrealistische beelden aan toe. Op het einde zie je een vrouw die onder dreigend gedreun van een basgitaar haar hoofd in een lichtkegel steekt. Ze trekt zich gillend terug, maar toch doet ze het steeds opnieuw. Tot een man haar aflost en met twee stokken op de grond trommelt tot het stof opdarrelt. Met de verwerking van dat soort oerbeelden ben je wel even zoet.

Van doorslaggevend belang is de muzikale bijdrage van Mauro Pawlowski, bijgestaan door Elko Blijweert en Jeroen Stevens. Pawlowski creëerde een stuk van uitzonderlijke kwaliteit. Hoewel de gitaren vaak scheuren en de drums hard roffelen, lijkt de muziek toch nooit alle aandacht op te eisen. Ze ondersteunt accuraat de dans. Telkens lijkt het alsof de muziek de beweging nog net iets vergroot, de spanning nog wat verder opdrijft. Dat is zeldzaam. De muziek, eerder dan de choreografie, tilt *nieuwZwart* zo boven de middelmaat uit. (PTJ)

Op 1 en 2 augustus in Oostende. Later ook in de KVS, Brussel, en op vele andere plaatsen.

